

Introducció

Apreciat Sr. Jaume Duch i Guillot, portaveu del Parlament Europeu (PE).

Primerament voldria demanar-li disculpes per tot el treball que el present assumpte li hagi pogut ocasionar. Probablement li haurà ocupat temps que diligentment hagués invertit en trobar solucions per altres temes. N'estic segur i em disculpo.

Passo a respondre la seva petició. Responc havent entès que la solució que vostè planteja per europarl.cat és que per a que ningú mai més pugui accedir-hi, el retiri de la vista pública. Hauria d'ocultar aquest lloc web no per fals o poc rigorós, tampoc per difamatori. La causa única n'és la llengua i el format en el qual es troba.

Lletra

Estem d'acord en que europarl.cat és un projecte en estat transitori, l'existència d'aquesta versió de la plana web del PE és una situació que cal normalitzar. Això no obstant no em sembla raonable ni sensat que entengui que la normalitat passa per censurar-la. Nogensmenys entenc la seva resposta. Entenc que consideri que m'he apoderat de la imatge oficial de la Institució per la qual vostè treballa, entenc que la seva feina sigui vetllar per tenir tot el contingut web relatiu al PE sota el seu control. Té les seves raons per acusar-me, però no em sento culpable i li explicaré per què.

La situació que ha donat lloc a aquesta problemàtica és sense dubte la manca d'oficialitat del català a la Unió Europea. Això és el que jo vinc a reclamar. Que el català no sigui oficial a Europa forma part de l'anormalitat a la que els catalans som fets. Conèixer el passat i viure el present del meu país m'ha convençut que si aquest progressés segons els seus propis dissenys, la seva llengua hagués estat present a la Unió Europea des del mateix moment en que ho foren l'alemany, el francès, el neerlandès i l'italià, i enguany en celebrariem els 50 anys. Malauradament per nosaltres –pels catalans– la nostra història va agafar ja molt abans un altre camí. Pensar en els dies que han de venir em fa creure que cada dia en falta un menys per veure la meva cultura a Europa al mateix nivell que les que ja s'hi troben. Perquè volem ser Europa, un dia serem Europa.

La nostra integració –tardana– a la Unió Europea no ens ha eximit de patir repetides incoherències a les que, com he assenyalat, ja ens hem habituat. Des d'una cultura tan viva, de tants segles i amb tantes ganes de participar amb normalitat en els àmbits en que altres cultures participen, els catalans encara ara hem de llegir en altres 22 llengües com un Parlament que ens representa com a europeus resa que "tots els ciutadans de la UE han de ser capaços d'accedir a la legislació directament amb la llengua del seu país", o que "aquestes disposicions permeten també a tots els ciutadans europeus de seguir els treballs parlamentaris, de formular preguntes i de rebre les respostes en llur llengua".

Pels catalans no són sentències certes i llavors, si no són vàlides per a tots els europeus, s'haurà d'especificar qui opta a aquests drets i caldrà substituir el mot "tots" pel reguitzell de classes de ciutadans per a qui sí que són aplicables. Potser haurien de ser reformulades deixant ben clar que llengües com la catalana no mereixen ser considerades llengües pròpies de ningú. Vostès haurien de treballar dur, perquè una societat que s'ha avesat en modelar la seva cultura com a primera eina d'integració vers el flux constant de nous ciutadans no podrà entendre fàcilment que ara, amb tots els recursos necessaris, no hi ha la voluntat d'incorporar-la com es mereix.

Els catalans contribuïm a Europa com tots els altres europeus. Per tant li pregunto si no tenim el mateix dret que els demés a poder disposar de tota la informació europea en la llengua pròpia. Tot plegat a mi em semblen obvietats. Què evita al PE oficialitzar una versió en aquesta llengua? De poder, jo mateix m'hagués encarregat de procurar-hi la solució completa i no pas una de parcial com ha estat el cas. Però no he pogut ni podré fer-ho, no dispenso del temps; la meua tasca ha estat minsa però és estricta, les traduccions són escrupoloses, m'he esmerçat per dotar-la del millor acabat. Ara el meu petit esforç pot ser entès, pot ser comprès, pot ser valorat i se'n pot extreure allò que té de positiu; positiu també per Europa. O es pot censurar. De debò que a europarl.cat no li veu altre futur que la simple desaparició? En detriment de qui o de què aniria la continuació del meu treball?

Probablement pensi que he errat el destinatari d'aquestes paraules. No obstant sé qui i què evita formalment que el català sigui oficial. Conec el procediment pel qual un dels Estats Membres ha de fer la sol·licitud d'incorporació d'una nova llengua i com aquesta ha d'ésser aprovada pel Consell per unanimitat. Sóc conscient que jo i el meu Estat juguem en camps contraris, però això no pot dissuadir-me com tampoc ho hauria de fer amb vostès.

El PE hauria de manifestar-se a favor d'això que vinc a reivindicar. Considero que el pas que jo he fet va encaminat cap a la normalització i que la clausura que vostè em proposa sols perllongaria l'anormalitat en que la meva cultura es troba a Europa. Una anormalitat que els ciutadans continuarem lluitant per corregir. Preveig que europarl.cat és el tipus d'esforç que els catalans esgrimirem a l'Europa del segle XXI per tal d'assolir la nostra normalització. Un dia –qui gosaria dubtar-ho!– l'assolirem. Un dia no serem ni més ni menys que ningú.

Sr. Duch i Guillot, en la qüestió que ens ocupa el PE ja no pot esgrimir raons financeres, ni tècniques, ni d'interès social ni de l'ordre de ciutadans que se'n poden beneficiar; perquè idees com europarl.cat no els han costat res, ja estan funcionant, cal veure les visites dels internautes, cal recordar el Debate Europe en català i ja saben que som més de 12 milions d'uropeus els que ens en beneficiaríem. Llavors hem avançat, però veig que el camí que m'ofereix és el de donar passos enrere per tornar on érem. Doncs li he de fer saber que la meva voluntat és no fer-ne ni un de sol que no sigui endavant.

La plana web del PE –l'oficial– és una bona plana web, la considero tant útil que he decidit posar-la a l'abast de molta més gent. A la web del PE hi he après com funciona la màxima institució a la que em puc veure representat i he conegut gran part de les obligacions que se m'exigeixen com a ciutadà. Estic disposat a accomplir-les totes i vull que molta més gent les conegui. Si puc escollir, com a català escullo ser d'Europa. Això és així també degut als drets que atorga ser europeu. Són uns drets que jo tinc, són uns drets als quals jo no penso renunciar, són uns drets que espero viure el suficient com per veure'ls aconseguits i també són uns drets pels quals estic disposat a pagar el preu que costi aconseguir-los.

Vostè coneix la llei que pot aplicar. El preu el fixarà vostè. Abans però deixi'm demanar-li que cavilli sobre una cosa més: per la Unió Europea l'any del seu cinquantè aniversari pot ser també l'any en que posi a la cultura catalana de la seva part. Quan s'ha beneficiat Europa de girar la cara a una realitat del seu territori? Estic convençut que Europa sabria reconèixer en Catalunya una de les més estables i fidels peces, sols cal la voluntat per voler-la conèixer en la llengua en que s'expressa i acollir-la com un igual, la resta s'esdevindrà en la més absoluta normalitat.

Mentre hi hagi un sol europeu que vulgui llegir europarl.cat, aquest tindrà sentit. M'averkonyiria si fos jo qui, havent dotat aquest dret de realitat, ara la hi retirés. Tinc prou clar que ara com ara Europa no té el lloc per als catalans que els catalans voldrien, però això no em farà desistir la pugna per a que més endavant sigui així. Si recorro aquest camí és amb la determinació de que hauré de refer sense mandra tot allò que se'm faci desfer, dos passos endavant per cada un que se'm faci fer enrere.

Vostè em veu a mi com un problema? Jo el veig a vostè com la meva solució. Li demano unir esforços, en pro sempre d'Europa. Un espai comú no es pot construir si sol es permet que s'hi escoltin una part de les veus que l'integren. L'Europa de tots els europeus passa inexorablement per ser també l'Europa dels catalans. La meva llengua no és l'anglès, ni l'alemany, ni l'espanyol, ni el danès, ni l'eslovac, ni l'eslovè, ni l'estonià, ni el finès, ni el francès, ni el grec, ni l'hongarès, ni l'italià, ni el letó, ni el lituà, ni el maltès, ni el neerlandès, ni el polonès, ni el portuguès, ni el suec, ni el txec, ni el romanès ni el búlgar. Algunes d'elles les he apreses, però encara tenint la sort de conèixer-les totes, em llevaria això el dret d'accedir a Europa en la meva llengua? Seria la ignorància qui faria respectables els meus drets?

Una llengua s'impregna del missatge que transmet, això li dóna el prestigi amb que els parlants poden presentar-se al món. Estudiï doncs el missatge que la llengua catalana vol pronunciar a Europa, això farà que vostè mateix aconselli la seva immediata incorporació. El convido a creure en Catalunya.

En quan al servidor que allotja el lloc web; desendollar-lo no és res que m'hagi promès no fer, la meva negativa rau en el major dels convenciments que europarl.cat és una cosa necessària. Jo no pitjaré la tecla que l'aturi, però conscient de les dificultats que em podria suposar no subordinar-me a la Llei, sols em queda posar el botó al seu abast per a que sigui la seva Institució qui exerceixi allò que la seva voluntat li dicti.

En català –i també en francès, i en italià, ...– és fàcil esbrinar per què el meu objectiu ha estat el Parlament, perquè cal parlar. M'agradaria poder enraonar amb vostè de tot plegat, cara a cara. Serà amb l'esperança que puguem acordar aprofitar la feina feta. Si no me'n surto no posaré cap impediment per a que pugui pitjar la tecla censora, doni'm accés a Internet i serà ràpid.

Acceptant la proposta, com a mostra de la comprensió que haurà demostrat i en agraïment pel temps prestat li oferiré una llista dels errors que he trobat a la seva web i que encara resten per corregir.

Aprofito l'avinentesa per saludar-lo molt cordialment, des del convenciment que sabrà trobar de nou el temps necessari que exigeix aquest tema.

Miquel Català i Coït

La Granja d'Escarp, el Segrià. Catalunya. Europa

a 14 d'abril de l'any 2008